

Arrest

nr. 38 437 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 24 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U verklaarde tijdens het gehoor ten gronde de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Mossul. Uw vader zou Arabisch en uw moeder Koerdisch zijn. In 1990 zouden u en uw broer in conflict geraakt zijn met de koerdische stam Sullivan die evenals jullie vanuit Zakho in het grensgebied handel dreven. Nadat jullie klacht indienden bij de lokale autoriteiten, die eveneens tot deze stam behoorden, zouden jullie vals beschuldigd zijn van het leveren van wapens aan de PKK. In 1991 en 1994 zou u hierdoor respectievelijk gedurende 2 en 10 dagen zijn vastgehouden door de Centraal-Irakese autoriteiten in Mossul. In 1992 zou uw broer vermoord zijn in Zakho. U zou vervolgens hebben deelgenomen aan een wraakactie tegen een kapitein bij de politie in Zakho en vervolgens gedurende

negen maanden zijn ondergedoken in een PKK kamp aan de grens. In 1997 zou u gedurende een week zijn vastgehouden door de Turkse veiligheidsdienst opnieuw op verdenking van samenwerking met de PKK. In 1998 zou u met uw familie Irak ontvlucht zijn met de bedoeling naar Europa te komen. Dit zou echter niet gelukt zijn en in 2000 zouden jullie teruggekeerd zijn naar Irak. In 2002 zou u door de Koerdische Asaish gearresteerd en 26 dagen zijn vastgehouden op verdenking van de explosie van een wagen van de Koerdische veiligheidsdienst aangezien u nog steeds van PKK-samenwerking verdacht werd. Na deze detentie zou uw huis zijn aangevallen met Molotov-cocktails. Uw burens zouden gezien hebben dat het familieleden van de slachtoffers van de auto-explosie waren, met name de stam Gulli. U zou klacht hebben ingediend bij de autoriteiten. Op 7 januari 2003 zou u opnieuw samen met uw echtgenote, (N.S.) (O.V 5.440.732) en kind Irak verlaten hebben. Op 14 september 2003 zouden jullie zijn aangekomen in België. Op 14 september 2003 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Niettegenstaande de ontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient nu in het onderzoek ten gronde te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Er dient te worden vastgesteld dat geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u in het kader van uw asielprocedure ingeroepen asielrelaas en dit om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat een aantal ernstige tegenstrijdigheden bestaan tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de verschillende asielinstanties alsook tussen uw eigen en uw echtgenote's verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt aangetast.

Zo stelde u tijdens het gehoor ten gronde op het Commissariaat-generaal in **2002 door de Asaish (Koerdische veiligheidsdienst) te zijn gearresteerd**, naar aanleiding van een explosie van een wagen waarin Koerdische veiligheidsagenten zaten. U zou **26 dagen zijn vastgehouden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen maakte u **geen enkele melding** van deze detentie. U stelde slechts dat u naar aanleiding van de aanslag op de wagen in 2002 en waarbij veiligheidsagenten omkwamen meermaals naar het kantoor van de veiligheidsdienst werd gebracht ter ondervraging zonder dat ze evenwel sterke bewijzen tegen u hadden (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42).

U verklaarde verder tijdens het gehoor ten gronde slachtoffer te zijn geweest van een aanval op uw huis met Molotov-cocktails door familieleden van de slachtoffers van de explosie van de wagen van de veiligheidsdienst in **oktober 2002** en dit na uw detentie. Uw **burens zouden de ouders geïdentificeerd** hebben als leden van de **stam Gulli van wie een familielid bij de explosie omkwam** (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). U zou nooit eerder slachtoffer geweest zijn van een aanslag met Molotov-cocktails. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter uitdrukkelijk dat uw huis door Molotov-cocktails zou zijn aangevallen in **oktober 2001 en dit dus voor dat de explosie van de wagen in 2002 had plaatsgevonden**. Deze aanval zou door **onbekenden** gepleegd zijn maar u zou **vermoeden dat het hier om de familie ging van de in 1992 vermoorde KDP-verantwoordelijke Suleyman Gouy** (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42).

Verder verklaarde u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken **na uw week detentie door de Turkse autoriteiten in 1997, bij uw terugkeer in Zakho onmiddellijk te zijn gearresteerd door de Koerdische veiligheidsdiensten en gedurende vijf dagen te zijn opgesloten**. U zou vrijgelaten zijn nadat een bekende verantwoordelijke binnen de KDP zich borg zou hebben gesteld (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42). Ten gronde beweerde u **slechts éénmaal** door de Asaish (Koerdische veiligheidsdienst) te zijn gearresteerd (buiten enkele convocaties ter ondervraging van maximum een paar uur), met name **in 2002**. U stelde uitdrukkelijk dat u in **1997 alleen een week vastgehouden werd door de Turkse autoriteiten en niet door de Koerdische** (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u op het Commissariaat-generaal stelde in **1991 en 1994 te zijn gedetineerd** door de Centraal-Irakese autoriteiten in Mossul en dit op verdenking van samenwerking met de PKK en op aangifte van leden van de stam Sullivan (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat naar aanleiding hiervan, uw broer wel gearresteerd werd in 1991 en 1992 maar u maakte **op geen enkel moment gewag van het feit zelf gearresteerd te zijn geweest** (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42).

Verder dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote elkaar flagrant tegenspraken aangaande uw arrestaties. Zo stelde uw echtgenote tijdens het gehoor ten gronde dat u voor uw huwelijk **drie** maal gearresteerd werd en na jullie huwelijk in 1996 een **vijf- of zestal** maal. Van deze na uw huwelijk zou dit **vier tot vijf keer door de Koerdische veiligheidsdiensten** geweest zijn voor korte periodes variërend van 2 tot 10 dagen. Uw **langste detentie zou in 1997 geweest zijn toen u 26 dagen door de Turkse**

veiligheidsdienst werd vastgehouden werd. Uw **laatste arrestatie zou in 2002** geweest zijn naar aanleiding van de explosie van een veiligheidswagen. U zou hierbij een **vijftal dagen** zijn vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 5). Deze beweringen staan in fel contrast met de uwe. U beweerde met name voor uw huwelijk in 1996 **twee** maal gearresteerd te zijn geweest en erna **twee** maal. U zou slechts **éénmaal door de Koerdische veiligheidsdienst** zijn gearresteerd. Uw **langste detentie zou in 2002** geweest zijn door de Koerdische veiligheidsdienst naar aanleiding van de explosie van de wagen van een veiligheidsdienst. Dit zou **tevens uw laatste** detentie geweest zijn. U zou hierbij **26 dagen** zijn vastgehouden. De **Turkse veiligheidsdienst zou u in 1997 slechts een week** hebben vastgehouden. (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, 8).

Bovenstaande opeenvolgende tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en deze van uw echtgenote, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw verklaring als zou u zich niet erg goed kunnen concentreren en het zich allemaal niet meer goed herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, 11), is niet afdoende aangezien het de kern van uw asielrelaas betreft.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u reeds in 1998, omwille van dezelfde vrees, namelijk valse beschuldiging van samenwerking met PKK en wraak van de stam Suleyvan, uw land verliet met de bedoeling naar Europa te komen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13; gehoorverslag DVZ, vraag 42). De vaststelling dat u na twee jaar gewoon bent teruggekeerd naar Irak, bevestigt de ongeloofwaardigheid van de beweerde vrees in uw hoofde. Uw verklaring als zou uw echtgenote zwanger geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), is hiertoe niet afdoende.

U legde bovendien geen enkel begin voor van het door u ingeroepen asielrelaas.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat de door u voorgelegde kopie van het rijbewijs, kopie van het nationaliteitsbewijs van uw kind, geboorte-attest van uw in België geboren kind en voedselbon slechts uw identiteit bevestigen en niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Bovendien betreft het hier kopieën waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak, het echter geenszins aangewezen is afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig de aandacht van de Minister op het advies van UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt om afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiare bescherming te bieden."

2. Over de procedure

2.1. Verzoeker vraagt in het verzoekschrift de behandeling van de zaak door een kamer van drie rechters nu het ingestelde beroep niet als kennelijk ongegrond kan worden afgedaan.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/10, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de kamervoorzitter bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden, wanneer verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift. Het loutere feit dat "het ingestelde beroep niet als kennelijk ongegrond kan worden afgedaan" vormt geenszins een afdoende grond voor een verwijzing naar een kamer met drie leden. Er zijn in casu geen bijzondere omstandigheden aanwezig en de eenheid van rechtspraak, de juridische moeilijkheid noch het belang van de zaak vereisen dat deze verwezen wordt naar een kamer met drie leden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing meer in de verf werd gezet door de verwijzing naar het dossier van zijn echtgenote waarop de Commissaris-generaal zijn beslissing motiveert. De Commissaris-generaal zou aldus voorafgaand aan het oordeel dat hij dient te vellen een negatieve houding hebben aangenomen ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal zijn verhaal pas in de gegrondheidsfase in twijfel trekt daar waar voorheen wel geloof werd gehecht aan zijn verhaal, afkomst en identiteit. Hij vraagt zich af hoe het mogelijk is dat slechts in de huidige stand van de procedure kan worden getwijfeld aan zijn

geloofwaardigheid. Verzoeker voert aan dat de tegenstrijdigheden na zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en na de ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet van die aard bleken dat zij zijn geloofwaardigheid ondermijnden. De beslissing kan volgens hem dan ook niet achteraf worden beïnvloed door toen niet onoverkomelijk geachte tegenstrijdigheden die louter kleine vergissingen betreffen en de kern van het relaas niet beïnvloeden.

Verzoeker doet gelden dat geen garantie kan worden gegeven in geval van terugkeer. Het enige alternatief dat het CGVS hem kan geven is het constant ondergedoken leven uit vrees voor zijn leven, hetgeen in vergelijking met zijn verblijf in België een pervers alternatief is. De toestand in Irak is volgens verzoeker niet veilig. Dagelijks gebeuren er bomaanslagen en worden onschuldige burgers slachtoffer van opzettelijke gewelddaden en terroristische aanslagen.

Het CGVS dient beslissingen te nemen in het kader van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het is daarbij echter de bedoeling dat deze beslissingen niet strijdig zijn met de artikelen 3, 6 en 8 EVRM. De terugzending naar Irak is volgens verzoeker rebus sic stantibus waanzinnig en in strijd met artikel 3 EVRM. De stabiele situatie van verzoeker die het enige centrum van zijn belangen in België heeft zou veroren gaan in geval van terugzending, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

In elk geval is het niet mogelijk om de toekomstige problemen die verzoeker zou kennen met de Iraakse overheid af te wegen aan de hand van de laakbare en discriminatoire maar volgens de Commissaris-generaal onvoldoende zwaarwichtige problemen die hij kende met deze overheid in het verleden. Het is immers om ernstiger problemen te vermijden dat mensen hun land verlaten, ter staving waarvan hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker ziet niet in welk het verschil is tussen de begrippen 'korte detentie' en 'convocatie van enkele uren'. Beide duiden op hetzelfde probleem, met name het feit dat hij enige tijd werd beroofd van zijn vrijheid.

Verzoeker stelt tot slot dat het duidelijk is dat de Commissaris-generaal op het ogenblik dat de subsidiaire bescherming nog niet bestond reeds van mening was dat hij niet kan worden teruggestuurd, hetgeen blijkt uit de niet-terugleidingsclausule die in de beslissing werd opgenomen. Hij vraagt minstens de formele bevestiging van deze bescherming aangezien de situatie in Mosul tot op heden niet is verbeterd.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker geeft niet aan op welke wijze artikel 6 van het EVRM door de bestreden beslissing zou worden geschonden, zodat de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

3.3. Waar verzoeker aanvoert dat zijn stabiele situatie in België waar hij het centrum van zijn enige belangen heeft verloren zou gaan bij een terugzending, hetgeen strijdig zou zijn met artikel 8 EVRM, repliceert verweerder met recht dat de schending van dit artikel enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. De Commissaris-generaal heeft een strikt gebonden, louter declaratieve bevoegdheid en spreekt zich derhalve slechts uit over de vraag of verzoeker al dan niet beantwoordt aan de vluchtelingencriteria om te worden erkend in zijn hoedanigheid van vluchteling. Een loutere weigeringbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker, die sinds 2003 in België verblijft, niet het minste begin van bewijs bijbrengt om zijn voorgehouden asielmotieven te staven.

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het administratief dossier met recht dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde dat hij in 2002 zou zijn gearresteerd door de Koerdische veiligheidsdienst naar aanleiding van de explosie van een wagen waarin Koerdische veiligheidsagenten zaten, alsmede dat hij zou zijn opgesloten gedurende zesentwintig dagen, terwijl hij deze arrestatie en detentie bij de DVZ nergens vermeldde doch louter aangaf dat hij meermaals naar het kantoor van de veiligheidsdienst werd gebracht voor ondervraging zonder dat ze evenwel bewijzen tegen hem hadden.

Tevens verklaarde hij blijkens de bestreden beslissing bij het CGVS dat zijn huis werd aangevallen met molotovcocktails in oktober 2002, na zijn detentie en dat de burens de daders herkenden als leden van de stam Gulli van wie een familielid omkwam bij de explosie. Bij de DVZ beweerde verzoeker echter dat de aanslag op zijn huis met molotovcocktails plaatsvond in oktober 2001 en aldus voordat de explosie van de wagen in 2002 had plaatsgevonden. De aanval zou volgens zijn verklaringen bij de DVZ door onbekenden zijn gepleegd maar verzoeker vermoedde dat de dader de broer was van de in 1992 vermoorde KDP-verantwoordelijke Suleyman Gouy.

Verder werd vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS aangaf dat hij slechts één maal door de Koerdische veiligheidsdienst werd gearresteerd, met name in 2002. Hij stelde uitdrukkelijk dat hij in 1997 enkel een week vastgehouden werd door de Turkse autoriteiten en niet door de Koerdische, hetgeen strijdig is met zijn verklaringen bij de DVZ volgens welke hij na zijn detentie door de Turkse autoriteiten in 1997 en bij zijn terugkeer naar Zakho onmiddellijk zou zijn gearresteerd en gedurende vijf dagen zou zijn opgesloten door de Koerdische veiligheidsdiensten.

Bovendien bleek dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde in 1991 en 1994 te zijn gedetineerd door de Iraakse autoriteiten in Mosul, terwijl hij bij de DVZ louter aangaf dat zijn broer werd gearresteerd in 1991 en 1992 en nergens melding maakte van het feit dat hij zelf zou zijn gearresteerd.

Tevens stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar flagrant tegenspraken omtrent verzoekers arrestaties, daar waar verzoekers echtgenote aangaf dat verzoeker voor hun huwelijk drie maal werd gearresteerd en na hun huwelijk vijf- of zesmaal. Zijn echtgenote gaf tevens aan dat verzoeker vier of vijf keer werd gearresteerd door de Koerdische veiligheidsdiensten, dat hij in 1997 gedurende zesentwintig dagen werd vastgehouden door de Turkse veiligheidsdienst en dat hij in 2002 slechts een vijftal dagen werd vastgehouden, hetgeen geenszins kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen.

Verzoekers algemene stelling dat hij niet inziet wat het verschil is tussen de begrippen 'korte detentie' en 'convocatie van enkele uren' wordt niet in concreto betrokken op de voormelde motieven. Hoe deze afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde vaststellingen kan niet worden ingezien. Zij kan immers niet verklaren waarom verzoeker bij de DVZ zowel zijn arrestatie en detentie gedurende zesentwintig dagen in 2002 als zijn arrestaties en detenties in 1991 en 1994 onvermeld liet, noch waarom hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de datum waarop zijn huis zou zijn aangevallen en omtrent de vermoedelijke daders van deze aanval, noch waarom hij de ene maal verklaarde dat hij in 1997 zou zijn gearresteerd en vijf dagen zou zijn opgesloten door de Koerdische autoriteiten terwijl hij dit de andere maal uitdrukkelijk ontkende. Bovendien biedt zij evenmin een verklaring voor de hoger aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote.

Verzoekers betoog dat de voormelde tegenstrijdigheden slechts kleine vergissingen zouden betreffen die de kern van het relaas niet beïnvloeden kan geenszins worden gevolgd. De voorgaande frappante tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op essentiële elementen in het asielrelaas en raken stuk voor stuk de kern van dit relaas. Zij maken dat de geloofwaardigheid van dit relaas volledig wordt ondergraven. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk

aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure

Verzoekers bewering dat de Commissaris-generaal reeds voordat deze een oordeel diende te vellen ten aanzien van hem een negatieve houding zou hebben aangenomen vindt nergens steun in het administratief dossier en dit kan geenszins worden afgeleid uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het dossier van verzoekers echtgenote. De Commissaris-generaal kan immers, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van zijn of haar partner (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.442; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.547). Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Waar verzoeker zich afvraagt hoe het mogelijk is dat zijn asielaanvraag slechts werd afgewezen in de gegrondheidsfase repliceert verweerder met recht dat de ontvankelijkheidsverklaring van de DVZ slechts een toelating tot de gegrondheidsprocedure inhoudt en de Commissaris-generaal geenszins bindt bij het uitoefenen van zijn bevoegdheid om de status van vluchteling van de asielzoeker al dan niet te erkennen. Het loutere feit dat een asielaanvraag volgens de toenmalige geldende procedureregels ontvankelijk werd verklaard staat er geenszins aan in de weg dat deze na een onderzoek ten gronde wordt afgewezen. Verzoekers betoog dat de tegenstrijdigheden na zijn verklaringen bij de DVZ en na de ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS niet van die aard bleken dat zij zijn geloofwaardigheid ondermijnden zodat de beslissing niet achteraf kan worden beïnvloed door toen niet onoverkomelijk geachte tegenstrijdigheden mist daarenboven klaarblijkelijk feitelijke grondslag. De ontvankelijkheidsbeslissing werd in casu immers niet genomen door de Commissaris-generaal doch wel door de DVZ, zoals blijkt uit de kennisgeving van deze beslissing door de DVZ aan het CGVS (administratief dossier, stuk 9).

Waar verzoeker allusie maakt op toekomstige problemen die niet zouden kunnen worden afgewogen tegen zijn minder zwaarwichtige problemen in het verleden en aanvoert dat mensen hun land verlaten om ernstiger problemen te vermijden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn beweerde asielrelaas gelet op het voorgaande niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden asielmotieven kan evenmin worden aangenomen dat hij ingevolge deze motieven bij een terugkeer naar Irak enige vrees zou dienen te koesteren.

De motiveringen van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad worden overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoeker zijn vraag om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen baseert op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas dient te worden gewezen op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.4.1).

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij een eventuele terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan

doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513).

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voorafgaand aan zijn vertrek vanuit Irak gedurende een groot deel van zijn leven heeft gewoond in Zakho in de provincie Dohuk in Noord-Irak. Hij woonde in Zakho van 1993 tot 1998, verbleef vervolgens in Istanbul van 1998 tot 2000 en keerde daarna terug naar Zakho waar hij verbleef van 2000 tot aan zijn vertrek naar België in 2003 (administratief dossier, stuk 3a, p.3; stuk 7a, p.1). Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker te worden beoordeeld ten aanzien van de provincie Dohuk.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de Commissaris-generaal op het ogenblik waarop deze de bestreden beslissing nam van oordeel was dat het gelet op de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak niet aangewezen was afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak dient te worden opgemerkt dat dit, in acht genomen dat de bestreden beslissing dateert van 13 juli 2005, geenszins afdoende is om aan te tonen dat verzoeker op heden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade daar krachtens artikel 48/5 §3, tweede lid rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en verzoekers persoonlijke omstandigheden op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen.

Uit de recentere informatie die door verweerder bij de nota wordt gevoegd blijkt dat de situatie in de drie noordelijke provincies van Irak onder de daadwerkelijke controle van de KRG, meerbepaald Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah, de veiligheidssituatie als significant stabiel wordt beschouwd dan de situatie in Centraal- en Zuid-Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 12). Verzoeker beperkt zich er toe een aantal niet-gestaafde beweringen te uiten omtrent de algemene situatie Irak, doch hij brengt niet het minste element bij om aan te tonen dat hij actueel bij een terugkeer naar Noord-Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS